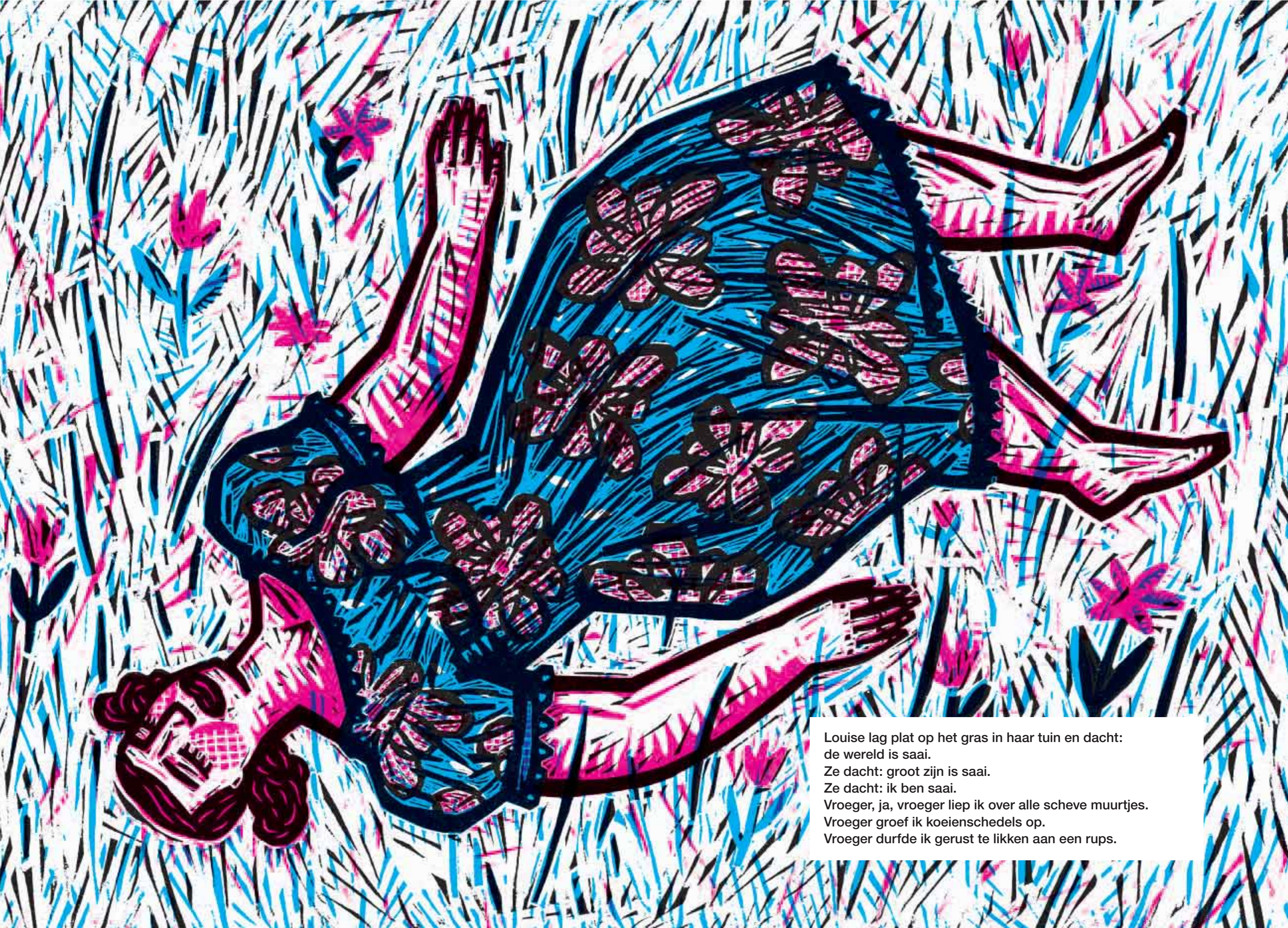

Een griezelmeisje

Edward van de Vendel / Isabelle Vandenaabeele

Louise lag plat op het gras in haar tuin en dacht:
de wereld is saai.

Ze dacht: groot zijn is saai.

Ze dacht: ik ben saai.

Vroeger, ja, vroeger liep ik over alle scheve muurtjes.

Vroeger groef ik koeienschedels op.

Vroeger durfde ik gerust te likken aan een rups.

En jongens, dacht Louise, vroeger hield ik van enge jongens. Jaja, dacht ze, ik hield van jongens zoals Rotboy. Alle meisjes in de klas zeiden: 'Pas op, hij is bevroren. Hij is vanbinnen bevroren.'

Maar ik lachte als hij natgekauwde propjes in mijn vlechten schoot. Ik schoof mijn schriften naar hem toe zodat hij er zijn blote juffen in kon tekenen. Ik sloop achter de school langs, want daar pieste Rotboy boogjes in de sloot.

Maar ja, dat is voorbij – Louise zuchtte. Ze keek naar haar aangeharkte tuin en vroeg zich af wat er nog leuk en spannend was. Haar bange plantjes?

Berenklauw – omdat je handen ervan gingen jeuken?

Tijgerlelie – goed voor je keel, kun je weer brullen?

Leeuwenbek – een bloem met echte lippen?

Zielig, dacht Louise, ik ben stil, alleen en zielig. Iedereen is weg, en zelfs die bibberende schoolvriendinnen heb ik al een jaar of wat niet meer gezien.

En Rotboy? Is er nog een Rotboy in de buurt?

Ik was een griezelmeisje, dacht Louise – ben ik dat nog steeds?

Tuurlijk was ze dat nog steeds!
Dus: opspringen. Spullen inpakken. Sjezen naar het
Huuverbos, de beste plek voor griezelavonturen.
Vleesetende plantjes plukken.
Ja – maar toen ze in het bos was, zag ze geen enkel
vleesetend plantje.
Nou ja, toch wel.
Alleen was het geen plantje.

Oh! De flikkertanden van de wolf waren wel erg dichtbij – help help hoera, maar kijk eens,

ah, daar was opeens, hij was het echt, een redder, ja hoor: Rotboy.

Groot geworden, met een baard en met een paard.
'Rotboybaby!' riep Louise. 'Hoelang is dat nou geleden?'

'Geen idee,' zei Rotboy, 'ga je mee?'
Eh, ging ze mee?
Tuurlijk ging Louise mee.

En tuurlijk dacht Louise: ai, ik lijk mijn schoolvriendinnen wel,
met al hun dromen over jongens op een prinsenpaard,
maar ze dacht ook:
dit is dus anders, dit is echt.

Fragment uit Edward van de Vendel & Isabelle Vandenabeele, *Een griezelmeisje*, De Eenhoorn, 2006.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.